

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.183/2026/6.
A felperes:	felperes (cím1) dr. Richtárcsik Máté ügyvéd
A felperes képviselője:	(cím2)
Az alperes:	helység1 Polgármesteri Hivatal (cím3)
Az alperes képviselője:	dr. Bálint Tibor ügyvéd (cím4)
A per tárgya:	teljesítményértékeléssel kapcsolatos közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (30. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 10.K.700.264/2025/29. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2022. november 1. napjától kezdődően az alperes osztálylán informatikai ügyintéző munkakörben dolgozott; végzettsége könyvtár informatikus. 2024. júniusától új jegyző lépett hivatalba, aki áttekintette az alperes működését, melynek következtében az alperes szervezeti átalakítást, racionalizálást, önkormányzati informatikai rendszer fejlesztést tervezett megkezdeni. A szervezeti átalakításról és költségvetési kérdésekről, amelyek befolyásolták az alperes informatikai jövőbeli infrastruktúráját és annak igényeit a Képviselő testület 2024. november 21. napján döntött. Ennek keretében az átszervezéssel érintett munkavállalók, így a felperes részére is 2024. szeptember 5. napján felajánlották a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésének lehetőségét, amit a felperes nem fogadott el. A megbeszélés végén, amikor a felperes már nem volt jelen, személyl ügyosztályvezető javasolta, mivel az Informatikai Iroda látja el az alap informatikai támogatást a osztály2on, így amennyiben van hely és lehetőség a jogviszony megszüntetés

helyett keressenek a felperes részére ott lehetőséget, így lenne helyben egy munkatárs. A felperes jogviszonya ezen előzményeket követően folyamatosan fennállva folytatódott, majd a munkáltató a 2024. október 8. napján kelt intézkedésével a felperest a kinevezéstől eltérő 45 napos ideiglenes foglalkoztatásra kötelezte, mely intézkedés végrehajtását a felperes több alkalommal megtagadta; kérte az intézkedés hatályon kívül helyezését, mert a munkakör, illetve az ellátására kijelölt helyszín állítása szerint aránytalan sérelmet jelentett volna, tekintettel különösen arra, hogy informatikus munkakörben rendelkezik szakmai képesítéssel, valamint releváns tapasztalattal és az átirányítás a Közterület-felügyelet „térfigyelő irányító” munkakörébe történt. Az Önkormányzat Képviselő-testülete a határozat1 számú határozatával úgy döntött, hogy a helységi Polgármesteri Hivatal belső szervezeti tagozódását az előterjesztés mellékletében foglaltak szerint 2025. január 1-i hatállyal módosítja.

[2] személyi ügyosztályvezető (a továbbiakban: ügyosztályvezető vagy értékelő vezető) 2025. január 6. napján elkészítette a felperes 2024/2. sorszámú teljesítményértékelését (a továbbiakban: teljesítményértékelés) a 2024. július 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszakra vonatkozóan, melynek eredményeként a felperes 61,67% és 56,86 %-os értékeléssel „megfelelt” minősítést kapott. Utóbb az alperes munkáltató a felperes jogviszonyát 2025. február 18. napjával bizalomvesztésre hivatkozással megszüntette.

A felperes keresete és az alperes védírata

[3] A felperes a teljesítményértékeléssel szemben megtámadási keresetet terjesztett elő annak megsemmisítése iránt.

[4] Azt állította, hogy az előző évi „kiválóan megfelelt” minősítéssel szemben a támadott teljesítményértékelésnek azért lett „megfelelt” eredménye, mert ezáltal az alperes vele szemben retorziót alkalmazott, amiért a jogviszonyát nem szüntette meg közös megegyezéssel a munkáltató kezdeményezését követően, valamint az alperes célja az volt, hogy az esetleges későbbi elhelyezkedését megnehezítse vagy ellehetetlenítse. A teljesítményértékelés az alperes rendeltetésellenes joggyakorlásának, joggal való visszaélésnek az eredménye, és valótlan tartalmú.

[5] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte.

[6] Hivatkozása szerint a teljesítményértékelés a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt, az értékelő ügyosztályvezető a felperes tényleges, gyakorlati munkavégzését valóságalapúan értékelte, figyelembe véve a felperes munkavégzésével kapcsolatban felmerült problémákat mind a munkához való hozzáállás, mind a munkavégzés minősége, mind a munkavégzés során tanúsított magatartása vonatkozásban. Vitatta, hogy rendeltetésellenes joggyakorlatot folytatott volna és azt is, hogy az értékelés alapja a felperessel szembeni retorziós szándék, vagy jövőbeli ellehetetlenítés volt. A felperes

munkavégzése kapcsán kifogásként jelezte, hogy a lépviselő-testület és bizottsági ülések technikai előkészítésében és felügyeletében nem tudott közreműködni, 2024. év tavaszától különböző indokokkal többször pár órára eljárt a munkahelyéről, folyamatosan stresszes és feszült volt a munkában, különösen új feladatoknál magatartása csapkodásba és káromkodásba fordult át, gyakran 1,5 órás ebédszünetet és utána még 30 perces kávé szünetet tartott.

Az elsőfokú bíróság döntése

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította.

[8] Ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (1) bekezdés, 78. § (1) bekezdés, 85. § (1)-(2) bekezdés, a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2021. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 9-10. §-a, 130.§ (1)-(2) bekezdése, (6) bekezdése, a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I.21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: TÉR rendelet) rendelet 11-12. és 24. §-ai rendelkezéseire alapította.

[9] Rögzítette, hogy a 5/2017. (XI.28.) KMK vélemény, valamint a 4/2017. (XI.28.) KMK vélemény alapján a bíróságnak először a támadott intézkedés tételes jogba való ütközését kellett vizsgálnia. E körben megállapította, hogy a teljesítményértékelés során az alperes a jogszabályi előírásoknak megfelelően, azok maradéktalan betartásával járt el, a teljesítményértékelés eljárásjogi hibában nem szenved. Kiemelte, hogy a munkáltatói mérlegelési körben hozott döntések esetén nincs lehetőség bírói felülmérlegelésre, sem megváltoztatásra, mivel a Kúria több döntésében, így például az Mfv.II.10.131/2018/5. sorszámú ítéletében is meghatározta az ezzel kapcsolatosan kialakult joggyakorlatot.

[10] A joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria 5/2017.(XI.28.) KMK véleményében foglaltakra, a körben, hogy a joggal való visszaélés tilalmának megsértése akkor állapítható meg ha valamely alanyi jog gyakorlása formálisan jogszerűen történt, ezért valamely joggyakorlás nem lehet tételes jogszabályba ütközés miatt jogellenes és egyben a joggal való visszaélés tilalmába ütköző. Joggal való visszaélés, ha a jog gyakorlása formálisan jogszerű, azonban annak valódi célja sérti a másik fél jogát vagy jogos érdekét. Az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárást folytatva meghallgatta tanúként a felperes felettesét, a teljesítményértékelést készítő és értékelő ügyosztályvezetőt, a felperes közvetlen kollégáját személy2-t és személy3ot, valamint személy4-et és személy5-öt, akik más ügyosztályon dolgoztak, de kérésükre a felmerülő informatikai probléma esetén felperes alkalmasszerűen informatikai segítséget nyújtott. A bizonyítási eljárás eredményeképpen a bíróság nem tartotta igazoltak azon felperesi állítást, melynek értelmében az alperes joggal való visszaélést vagy rendeltetésellenes joggyakorlást folytatott volna el a teljesítményértékelés során. Megállapította, hogy az értékelő ügyosztályvezető volt az, aki a felperes munkavégzésére teljeskörűen rálátott, azt irányította és felügyelte és egyértelmű indokát adta az értékelés eredményének.

[11] Rögzítette, hogy a perben a felperest terhelte bizonyítási teher azon állítás tekintetében, hogy a kapott teljesítményértékelés rendeltetésellenes joggyakorlás eredménye, retorziós intézkedés és annak célja a felperes ellehetetlenítése, jövőbeli munkavégzésének akadályozása. Ezen állítást az elsőfokú ítélet szerint a felperes a per során igazolni, de még csak valószínűsíteni sem tudta. Nem nyert igazolást azon felperesi állítás, hogy a közös megegyezéssel munkáltatói jogviszony megszüntetés kezdeményezésnek visszautasítása okán a felperessel szemben a munkáltató bármilyen retorziót alkalmazott volna. A felperes jogviszonya az előbbi eseményt követően nem vitatottan folyamatos volt, a munkáltató a jogviszonyt nem szüntette meg. A jogviszony megszüntetésre a teljesítményértékelés időszakát követő évben, a felperes munkavégzés megtagadásából eredő magatartására alapítva került sor. Mivel e körben a bizonyítási teher a felperesen volt, ezért az ebből eredő bizonyítatlanság tényét a bíróság a felperes terhére értékelte. Megállapítása szerint nincs jelentősége az előző időszaki teljesítményértékelés magasabb szintű eredményének sem és ez jelen perrel érintett teljesítményértékelésre sincs befolyással.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[12] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adást, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét, mely szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően, részben iratellenesen értékelte, továbbá figyelmen kívül hagyta, hogy a teljesítményértékelés diszfunkcionális működése miatt nem valósult meg a teljesítményértékelés alapvető célja. Hivatkozott arra, hogy a teljesítményértékelést végző ügyosztályvezető a perbeli tanúvallomásában azt nyilatkozta, hogy a korábbi években nem a valóságnak megfelelő, hanem formális teljesítményértékelések születtek, mert a bevett gyakorlat az volt, hogy a kollégák értékelése pozitív irányban történt, hogy ne érje őket hátrány.

[14] Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a perben érintett teljesítményértékelés, melynek eredménye „megfelelt” minősítést kapott nincs kapcsolatban a korábbi évek lényegesen jobb eredményt tartalmazó teljesítményértékeléseivel. A teljesítményértékelés funkciójából levezethető az a követelmény, hogy az egymást követő teljesítményértékelések között összefüggésnek kell lennie, mivel a teljesítményértékelés időszakhoz kötött, folyamatjellegű rendszer, mely az adott időszakra vonatkozóan félévente vagy évente ismétlődik. Figyelmen kívül hagyta továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a korábbi teljesítményértékeléseket nem a valóságnak megfelelő módon készítették el, így annak követelménye, hogy az egymást követő teljesítményértékelések közötti összefüggés legyen, nem valósult meg.

[15] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások bizonyítékként való értékelésekor eltérő súllyal értékelte a felperes és az alperes által meghallgatott tanúk vallomásait azon körülményekre vonatkozóan, melyek a napi kapcsolattartásra, a felperes munkavégzésére és munkához való hozzáállására fókuszáltak. Az elsőfokú bíróság eltérő súllyal értékelte azon tanúvallomásokat, amelyek esetében úgy ítélte meg, hogy a tanúk nem tartózkodtak minden nap egy légtérben a felperessel, hangsúlyozta, hogy a tanúvallomások bizonyító erejét önmagában nem csökkenti az a körülmény, hogy a tanúk nem voltak folyamatos fizikai közelségben. A munkavégzés megítéléséhez ugyanis elegendő lehet a rendszeres szakmai együttműködés, az ügyintézési folyamatokba való betekintés, a feladatok eredményének ismerete vagy más olyan körülmény, amely alapján a tanúk tényleges rálátással rendelkeztek a felperes munkavégzésére.

[16] Kiemelte, hogy a tekintetben mindegyik tanú következetesen nyilatkozott, hogy az alperesi védiratban és nyilatkozatok során megemlített negatív állítások felperes munkavégzésével összefüggésben valótlanok. Az elsőfokú ítélet indokolása tényszerűtlen és iratellenes következtetés eredménye a tanúbizonyítás tükrében. Nincs olyan perbeli tényadat, egyéb közvetett igazolásra alkalmas tényező, amely valós- és okszerű formában alátámasztotta volna, hogy a tárgyi teljesítményértékelés eredménye felperesre és munkavégzésére nézve valós és megalapozott lett volna. Ehhez képest a perbeli bizonyítás egyirányba mutatott, azaz a közvetlen felettes ügyosztályvezetőn kívül minden más tanú, kolléga megerősítette azt a tényt, hogy a tárgyidőszakban sem változott munkahelyi teljesítménye, munkájához való hozzáállása.

[17] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[18] A fellebbezést illetően előadta, hogy a felperesi álláspont egyik alapvető hibája, hogy a teljesítményértékelést folytonos, egymást determináló rendszerként kezeli, holott annak jogi természete időszakhoz kötött. A közszolgálati teljesítményértékelés mindig egy meghatározott értékelési időszakra (félév/év) vonatkozik, és az adott időszakban nyújtott tényleges teljesítményt méri. Sem a TÉR rendeletből, sem a teljesítményértékelési rendszer céljából nem az következik, hogy az értékeléseknek egymással tartalmilag konzisztensnek kell lenniük, hanem csupán az, hogy ismétlődő visszajelzési mechanizmusról van szó. A felperes érvelése önellentmondásba kerül, amikor egyrészt a korábbi értékelésekre kíván következtetést alapítani, másrészt arra is hivatkozik, hogy azok nem a valóságot tükrözték.

[19] A fellebbezés azon állítása, miszerint a bíróság nem vette volna azonos súllyal figyelembe a tanúvallomásokat, nem megalapozott, mivel a bizonyítékok mérlegelése során a bíróság jogosult a vallomások hitelességét, részletességét és belső ellentmondásait is értékelni. A bíróság mérlegelési körébe tartozik annak megítélése, hogy az egyes tanúvallomások mely részei tekinthetők meggyőzőbbnek, különösen akkor, ha azok különböző időszakokra vagy eltérő munkahelyi helyzetekre vonatkoznak.

[20] A fellebbezés nem tartalmaz olyan konkrét, okszerű és bizonyítékokkal alátámasztott érvelést, amely a rendeltetésellenes joggyakorlás fennállását alátámasztaná, illetve az elsőfokú ítélet e körben kifejtett indokolását érdemben cáfolná. A fellebbezés lényegében a bizonyítékok – különösen a tanúvallomások – újraértékelésére tesz kísérletet, ami azonban önmagában nem releváns, mivel nem a mérlegelés tartalma, hanem annak jogellenes célzata képezheti a felülvizsgálat tárgyát. Nem került a per során megjelölésre olyan konkrét körülmény, amelyből okszerűen következne, hogy a teljesítményértékelés valós célja a felperes hátrányba hozása, ellehetetlenítése vagy megtorlása lett volna. A fellebbezés nem mutat rá arra sem, hogy az ítélet indokolásában e kérdéskörben milyen konkrét jogi vagy ténybeli hiba lenne fellelhető. Mindezek alapján a fellebbezés nem a releváns jogkérdésre – a rendeltetésellenes joggyakorlás fennállására – koncentrált, hanem attól eltérő szempontok mentén támadja az ítéletet.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[21] A fellebbezés nem alapos.

[22] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálta felül és az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] A bizonyítékok értékelésére vonatkozó Kp. 78. § (1)-(2) bekezdés, Pp. 279. § (1) bekezdés, valamint az arról való számadás tekintetben a Pp. 346. § (5) bekezdés szabályai egymással összefüggésben értékelendők, mivel a bizonyítékok szabad mérlegelésének Pp. 279. § (1) bekezdésében és Kp. 78. § (2) bekezdésében rögzített elve a Pp. 263. §-ában meghatározott, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012. 173.). A közigazgatási perrendtartásban is érvényesülő alapvető elv, hogy a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás, ha az nem iratellenes vagy abban nem okszerűtlenül, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, nem bírálható felül, azaz jogszabálysértés akkor állapítható meg, ha a bíróság ítéletének a megállapított tényállása iratellenes, okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmaz, illetve a jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése is megalapozza.

[24] A másodfokú bíróság az ügy érdemét illetően kiemeli, hogy a Kúria a Kttv. 130. § (6) bekezdése kapcsán már kimondta, hogy a teljesítmény megállapítása – mérhető mutatók hiányában – az értékelő vezető megítélésén alapul, és az értékelés pontszámai tekintetében önmagában nem kezdeményezhető jogvita, így a bíróság eljárása csupán az értékelést

alátámasztó szöveges indokolásban szereplő ténymegállapítások felülvizsgálatára irányulhat, a pontokban kifejezett értékelés helyességét ennek megfelelően az eljáró bíróságoknak nem kell felülvizsgálniuk (Kúria Mfv.II.10.131/2018/5. -BHGY:K-MJ-2018-412). Erre figyelemmel a jelen jogvitában - az értékelést alátámasztó szöveges indokolás és ténymegállapítás hiányában - a pontszámokkal egyenértékű %-os értékek megfelelőségét az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta, ennek értékelése nem volt a bíróság feladata.

[25] Az elsőfokú bíróság a kúriai gyakorlatnak megfelelően először a támadott intézkedés tételes jogba való ütközését vizsgálta meg, a körben pedig helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a teljesítményértékelés során az alperes a jogszabályi előírásoknak megfelelően, azok maradéktalan betartásával járt el, a teljesítményértékelés eljárásjogi hibában nem szenved. Alappal hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy a munkáltatói mérlegelési körben hozott döntések esetén nincs lehetőség bírói felülmérlegelésre, sem megváltoztatásra, amint azt a Kúria az Mfv.II.10.131/2018/5. sorszámú ítéletében is rögzítette.

[26] Mindebből következik, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a támadott teljesítményértékelést a felperes által állított rendeltetésellenes joggyakorlás vonatkozásban vizsgálta. A felperes a fellebbezésben voltaképpen az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményének mérlegelését támadta. E körben az ítéletábra rámutat arra, hogy a bizonyítékok értékelésére vonatkozó Kp. 78. § (1)-(2) bekezdés, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdés, valamint az arról való számadás tekintetben a Pp. 346. § (5) bekezdés szabályai egymással összefüggésben értékelendők, mivel a bizonyítékok szabad mérlegelésének Pp. 279. § (1) bekezdésében és Kp. 78. § (2) bekezdésében rögzített elve a Pp. 263. §-ában meghatározott, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012. 173.).

[27] A közigazgatási perrendtartásban is érvényesülő alapvető elv, hogy a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás, ha az nem iratellenes vagy abban nem okszerűtlenül, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, nem bírálható felül, azaz jogszabálysértés akkor állapítható meg, ha a bíróság ítéletének a megállapított tényállása iratellenes, okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmaz, illetve a jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése is megalapozza. A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság kellően alátámasztott és okszerű indokát adta annak, hogy a rendeltetésellenes joggyakorlással kapcsolatos jogsértést miért nem találta alaposnak a bizonyítás eredménye alapján. Mindezek a megállapítások a bíróság bizonyíték-értékelési tevékenysége körébe estek, amelyek vonatkozásában - a fentebb kifejtetteken túl - a felperes konkrét jogszabálysértést ugyanakkor nem jelölt meg, fellebbezésében előadott hivatkozásai egyrészt ellentmondásosak, másrészt ténybeli és jogi érveléssel sem kellőképpen alátámasztottak.

[28] A másodfokú bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a fellebbezésnek – tartalmát tekintve – meg kell felelnie a Kp. 100. § (2) bekezdés a) - c) pontjában foglaltaknak ahhoz, hogy a beadványt érdemben elbírálhassa. A fellebbezésnek tartalmaznia kell mások mellett a fellebbezéssel támadott ítélet számát, a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. Az egységes kúriai joggyakorlat szerint a kötelező tartalmi elemek hiánya esetén a fellebbezés visszautasításának van helye (Kúria Kpkf.I.40.541/2021/3.; Kpkf.IV.40.579/2021/2.; Kpkf.I.40.671/2021/3.; Kpkf.V.40.577/2021/2.; Kpkf.II.40.432/2021/2.; Kpkf.V.40.494/2021/2.; Kpkf.IV.40.559/2021/2.). A fellebbező félnek – kétséget nem hagyó módon – a jogszabálysértést úgy kell megjelölni, hogy ahhoz társuljon pontos jogszabályhely. E tekintetben (a fellebbezést megalapozó pontos jogszabálysértés megjelölése) hiánypótlásnak nincs helye. A perjogi szabályozás alapján tehát a fellebbezésben kell megjelölni azt a jogszabályhelyet, amellyel az elsőfokú bíróság ítélete ellentétes. A jogszabályhely szövegszerű, tartalmi körülírása - a jogszabályhely megjelölése hiányában - a fellebbezés érdemi elbírálását nem teszi lehetővé. A Kp. a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértésen kívül vagylagosan írja elő a közzétett kúriai határozat és annak azon része megjelölését, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér.

[29] A felperes fellebbezésében okszerűtlenül és ellentmondásosan hivatkozott arra, hogy a támadott teljesítményértékelésnek egyrészt valamiféle kontinuitást kellene mutatnia a megelőző időszak teljesítményértékelésének eredményével, másrészt mivel az ügyosztályvezető tanúvallomása a tárgyi időszakot megelőző teljesítményértékelések kapcsán arra utalt, hogy azok csupán formális értékelést tükröznek, okszerűtlen következtetésre jutott felperes a tekintetben is, hogy mindez a tárgyi teljesítményértékelés valódiságát is megkérdőjelezi. A felperes ezen érvelése logikai ellentmondást tükröz, inkohereenssé és ezáltal súlytalanná is teszi az e körben előadott fellebbezési érveit, hiszen egyszerre hiányolja a korábbi teljesítményértékelés eredményének figyelembevételét és hivatkozik annak valós teljesítményt nem tükröző tartalmára. A másodfokú bíróság megítélése szerint ugyanakkor a rendeltetésellenes joggyakorlás tekintetében az elsőfokú bíróság alappal jutott arra a megállapításra, hogy a felperes még csak valószínűsíteni sem tudta, hogy a teljesítményértékelés révén a munkáltató alperes vele szemben retorziót alkalmazott volna.

[30] Az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság kellően alátámasztott és okszerű indokát adta annak, hogy a bizonyítási eljárás eredményeképpen miért nem tartotta igazoltak azon felperesi állítást melynek értelmében az alperes joggal való visszaélést vagy rendeltetésellenes joggyakorlást folytatott volna le a teljesítményértékelés során. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy az értékelő vezető, azaz az ügyosztályvezető volt az, aki a felperes munkavégzésre teljeskörűen rálátott, azt irányította és felügyelte ő pedig a perben egyértelmű és részletes indokot adott az értékelés eredményét illetően. A felperes által megjelölt tanúk a teljesítményértékelést nem látták, az értékelésben nem vettek részt, a felperes munkavégzésére rálátással nem rendelkeztek, a közvetlen kollégák pedig megerősítették, hogy a felperes munkavégzésével a felettese nem volt megelégedve, valamint azt is, hogy a felperes a munkaköri leírásban részére előírt feladatkört a gyakorlatban nem sajátította, és nem is látta el. A felperesi állítással szemben az alperes ugyanakkor a per során igazolta a teljesítményértékelés eredményének valóságtartalmát, annak okát és hátterét. Nem nyert igazolást azon felperesi állítás, hogy a közös megegyezéses munkáltatói jogviszony

megszüntetés kezdeményezésnek visszautasítása okán a felperessel szemben a munkáltató retorziót, megtorlást alkalmazott volna, a felperes jogviszonya azt követően is folyamatosan fennált, annak megszüntetésére a teljesítményértékelés időszakát követő évben, más indokolással került sor. Okszerű volt az elsőfokú bíróság indokolása a tekintetben is, hogy nincs arra garancia, hogy az egymást követő évek során az érintett munkavállaó teljesítménye ne változhasson akár jobb, akár rosszabb irányba és az előző évi minősítés eredménye sem lehet kihatással egy másik időszak teljesítményértékelésre, lévén más a vizsgált időintervallum. Az alperes kellően alátámasztotta a perbeli értékelés tartalmát és eredményét, valamint az értékelés szempontjait, továbbá az értékelő vezető saját maga nyilatkozta, hogy a jegyzői pozícióban történő változás okán a korábban formális értékelések helyébe munkáltatói utasításra a tényleges értékelés lépett, mindennek cáfolatára a felperes fellebbezése nem volt alkalmas.

[31] Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésében a rendeltetésellenes joggyakorlással összefüggésben az elsőfokú bíróság által tett megállapítások körében konkrét jogszabálysértést nem jelölt meg, csak a bizonyítékok felülmérlegelésére vonatkozó, általános érvényű megállapításokat tett, így a fellebbezés ezen része nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére. A Fővárosi Ítéltábla mindezt az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti indoklás alapján a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A pernyertes alperes ugyan perköltségre igényt tartott és költségjegyzéket csatolt, azonban abban konkrét felszámítást nem jelölt meg, így az ítéltábla számára perköltséget nem tudott megítélni.

[33] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében, 42. § (1) bekezdésében, 45/A. § (2) bekezdésében, valamint 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű kereseti és fellebbezési illeték a felperes Pp. 525. § (1) bekezdése és 95. § (1) bekezdése szerinti munkavállaói költségkedvezménye folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[34] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 10.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Tóth László s.k.

előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota

bíró